

a d	Byłoby lato tysiąc dziewięćset dziesięć,
F E a d F E a	za domem by szumiała rzeka.
C d	Widzę tam wszystkich nas – idących brzegiem,
F C	mnie, żonę, dzieci pod cieszyńskim niebem.
C d	Może i dobrze, że człowiek nie wie,
F E a d F E a	co go czeka.